

det sørgelige Skue, at de arbejdsløse Tal er opgjort til over 20,000 maaske snarere 30,000. Jeg skal ikke nærmere illustrere denne Elendighed; vi herinde kunne maaske neppe forestille os Ulykken i dens fulde Udstrækning. Men paa den Nød, som den for Tiden herskende Arbejdsløshed medfører, skal der raades. Bod, ikke, som det nu sker, ved direkte Hjælp eller Gaver, men ved Arbejde, og hvor have vi saa et bedre og mere indtægtgivende Arbejde at henvise de vedkommende til end netop Arbejdet med Jorden? Vi kunne forcere Arbejdet paa Opførelsen af offentlige Bygninger i Stat og Kommune baade her i København og andre Steder, men tror man, at det løser Spørgsmaalet ud over det rent øjeblikkelige Gode, som opnaas? Jeg tror det ikke. Stadig vil Spørgsmaalet vende tilbage, stadig maa der skaffes nyt Arbejde ved Opførelse af Bygninger og den Slags Ting.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) udtalte forleden under en anden Sags Behandling en vis Medfølelse overfor de arbejdsløse og anviste dem Arbejde ved Fæstningsbyggeri. I den her foreliggende Sag tror jeg, der er en Anvisning paa Arbejde, som giver fuldt Udbytte straks, og af den Støtte, som Staten giver dertil, kan den baade kræve og faa fuld Rente. Kun en meget ringe Del af vor Jord bliver nu dyrket i den Udstrækning, hvori den virkelig kan dyrkes, ja, vi maa maaske snarere sige, at den allerstørste Del ikke bliver udnyttet, som den kan, ja, bliver endog dyrket saaledes, at den giver et langt ringere Udbytte, end den burde give. Der ligger altsaa her Arbejde, nyttigt og indbringende Arbejde. Og samtidig med at Jorden saaledes henligger uden at give fuldt Udbytte, ser man Masser af Mennesker uden Arbejde. Hvad der her mangler, er kun dette, at disse Faktorer komme til at arbejde i det rette Forhold til hinanden.

Det er altsaa en Opgave, der ligger for ved denne Lov, men den løses kun i ringe Grad ved det foreliggende Forslag. Vi se vist alle, at der her er et Misforhold, men jeg skal indrømme overfor den ærede Ordfører, at dette Spørgsmaal ikke er helt afklaret i Befolkningen. Hvorfor da være saa bange for blot som Forsøg at prøve de af os anviste nye Veje? Kunne vi staa nogenlunde stille og se paa Arbejdsløsheden og egentlig kun anvende det ene Middel, Gaver i Form af Tilskud i Penge, en højst uheldig Vej for begge Parter? Jeg forstaa daarligt, at man vil for-

hindre dette Forsøg, thi jeg tror ikke, at nogen kan anvise en bedre og mere virkningsfuld Vej at gaa til mere Arbejde og mere selvstændigt Arbejde med Jorden end netop denne. De 3-400 Husmandshjem, som aarlig kunne oprettes ifølge dette Forslag, kan dog vel ingen mene skulde være tilstrækkelige til at løse dette Spørgsmaal.

Som jeg sagde før, betragter jeg Fler-tallets Ændringsforslag som Forbedringer paa det nuværende Grundlag, men alle Forbedringer, der bibeholde Lovforslagets Princip, løse ikke dette Spørgsmaal. For Resten tror jeg heller ikke, at ret mange ville paastaa dette. Jeg har i alt Fald ikke hørt nogen sige det under denne Forhandling, hverken den ærede Ordfører eller andre. Jeg kunde for saa vidt takke det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen), som han udtalte, at han i alt væsentligt var enig i den Tanke, som ligger til Grund for de af det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) og mig stillede Forslag. Han troede ikke, at de kunde gennemføres, men han troede dog, at det var den Vej, vi til syvende og sidst skulde ud, naar Spørgsmaalet skulde løses.

Det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) er efter sine Udtalelser at dømme en Tilhænger af Lovforslagets Princip, Selveje, og imod Leje, men ogsaa han vilde dog en Undersøgelse, ogsaa han udtalte, at det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hviler, løste ikke Spørgsmaalet, men han anviste ikke nogen bedre Vej. Han udtalte, at Opgaven for denne Lov ikke kunde være at faa Folk fra Byerne til at rejse ud paa Landet, det troede han ikke, de vilde, men dersom vi blot kunne opnaa at beholde den opvoksende Ungdom ude paa Landet, var det allerede store Ting. Jeg kan godt se, at der er Vanskeligheder ved at faa Folk fra Byerne ud paa Landet, men jeg tror, at Vanskeligheden ikke ligger deri, at Arbejderne fra Byerne ikke ønske at komme ud paa Landet, men snarere og mere deri, at de Vilkaar, vi have at byde dem derude, ere for ringe. Tror det ærede Medlem fra Give og andre, at vi, som Forholdene nu ere, kunne skaffe blot nogenlunde lønnet Arbejde ude paa Landet til alle disse Arbejdere hele Aaret? Jeg tror det ikke. Arbejdsløsheden vil ikke blive saa iøjnefaldende som nu, den vil blive mere spredt over det hele, men den vil vedblive at være til Stede. Derfor er netop Jordspørgsmaalet saa stort og vigtigt, som det er. Før vi naa dertil, at man bliver sin egen Arbej-